

L'edició 2020 del XOC s'ha realitzat de manera virtual. D'acord amb aquest format lligat a la xarxa, el periodista **Oriol Puig Taulé** ha sigut l'encarregat de fer la relatoria i resum de la jornada, aquest cop de manera també virtual i en directe, a través del seu compte de Twitter. Aquí tens recollides les publicacions

---

Marian López Fernández-Cao comença la seva intervenció citant el director de fotografia Néstor Almendros i el "privilegi epistèmic": aquells de fora sempre veuen allò que nosaltres no veiem.

"Un dels privilegis de l'art és convocar l'espai dels afectes". La manta que teixim per una criatura que acaba de néixer. El ritual. L'abraçada. La connexió. Les institucions culturals estan recuperant la funció terapèutica de l'art.

Els museus estaven acostumats a viure del turisme. La pandèmia els ha obligat a fer polítiques de proximitat, per apropar-se a les comunitats locals. Inclusivitat i comunitat. Donar suport als artistes locals. Hem après que la internacionalització no és sinònim de qualitat.

Marian López Fernández-Cao defensa el concepte "gaudir" en lloc de "consumir" cultura. La cultura no s'acaba, les imatges no desapareixen un cop les hem vist.

El 81% de la població ha realitzat activitats artístiques durant el confinament: cuinar, ballar, cantar, fer manualitats... El compositor Viktor Ullmann deia que "La capacitat de crear és paral·lela a la capacitat de sobreviure".

La cultura no és quelcom només per a ser gaudit: nosaltres també tenim el dret a fer cultura. El dret i l'obligació. Si no és així, som una societat elitista, on només el 9% de la població ha trobat a faltar els museus durant el confinament.

Els grans museus s'han quedats sols, sense turistes. Ara ens han d'escoltar. Els museus estan en crisi: han de convertir-se en fòrums, i deixar de ser el lloc on trobem "el discurs expert". Aquest discurs deixa fora de la institució a gran part de la societat.

Hem de recuperar la funció antropològica de l'art: els afectes. L'espai entre el jo i el món. La manera d'entendre i experimentar el món. Hem de recuperar el grup. L'art ens ajuda a superar la pèrdua i el dol.

Pensem amb el cos. Quan pintem, ballem, cantem... La nostra ment és el nostre cos. La importància de fer /pensar/sentir. De vegades pensem coses que no sentim o fem coses que no pensem. Això sí.

La funció social i educativa dels museus ha de ser central, no és una activitat paral·lela. Què té a veure l'educació amb la difusió? Molt sovint, l'educació als nostres museus està externalitzada i molt precaritzada. Tenim gent treballant a quatre euros l'hora.

Redimensionem els espais culturals, fem que siguin llocs de trobada. Obrim els espais a l'exterior, al carrer. Amb la pandèmia poden entrar menys visitants als museus. Repensem i redimensionem els temps culturals. Veient quatre obres potser ja n'hi ha prou.

Alguns museus estaven acostumats a ser molt arrogants. Ara s'han vist obligats, per força, a escoltar les comunitats i les associacions locals. Aprofitem el moment.

Comença el debat "Cultura al límit. Festivals abans i després". La periodista [@TaniaSafuraAdam](#) modera la conversa entre [@jldevicente](#), [@aangelsala](#) i Claude Bussac ([@photoespana](#)).

Claude Bussac explica com [@photoespana](#) ha afegit la virtualitat al món presencial. Els aforaments més reduïts els ha obligat a cuidar més el públic i a treballar més amb els visitants.

El director del [@sonarplusd](#), [@jldevicente](#), explica com la pandèmia els va agafar de ple. El Sònar sempre ha sigut molt més que un festival de música, una mena de ciutat paral·lela amb les seves pròpies regles.

José Luis de Vicente reivindica la hibridesa, entre el digital i el presencial. El [@SonarFestival](#) es va poder fer gràcies a les complicitats amb el [@cececebe](#) i [@beteve](#).

[@aangelsala](#), director del [@sitgesfestival](#), explica com van estudiar el que havien fet Berlín, San Sebastián o Venècia. Van abraçar la hibridesa, amb el format en línia i presencial. També van aprendre a treballar amb la incertesa, prevenint totes les possibles incidències.

Claude Bussac explica que a [@photoespana](#) l'intercanvi que hauria d'haver sigut presencial es va convertir en virtual, per la impossibilitat de viatjar d'artistes i comissaris. Al [@festival_ene](#), en canvi, ja van tenir temps de crear més continguts digitals.

[@jldevicente](#): "No parlàvem tant de virtualitat des del 1997". No hem après res. En la majoria dels casos tapem la ferida amb solucions ràpides. Més per no parar, que per reflexionar sobre com podem fer les coses. No sabem com serà el 2022, com al 2018 no sabíem com seria el 2020.

"Un streaming també pot ser una experiència comissariada". No volíem que el [@SonarFestival](#) fos una col·lecció de Zooms. Hi havia gent veient el festival des de la cuina, des del menjador... L'última edició del Sónar s'ha pogut experimentar amb graus molt diferents d'intensitat.

No hem de romantitzar els continguts digitals. Estem competint tots contra tots? O tots contra Netflix? No hem de perdre el nostre vincle ni les nostres arrels, l'escena local. Moltes de les coses que succeeixen en un festival no tenen a veure amb la successió de continguts.

[@aangelsala](#): molts espectadors gaudeixen del [@sitgesfestival](#) de manera presencial, però n'hem guanyat d'altres que l'han experimentat des de casa. El públic tornarà, però haurem creat unes expectatives. Haurem de coordinar els nous espais d'exhibició virtual.

Claude Bussac: no conec cap sector del meu voltant que no s'hagi vist afectat per aquesta crisi. Hem perdut el factor internacional, però hem guanyat l'element local. La proximitat permet treballar amb temps més llargs.

La directora de [@photoespana](#) explica que a l'edició del 2020 els patrocinadors els van donar suport. El 2021 serà més dur, sobretot per les retallades que vindran.

[@jldevicente](#) defensa el finançament no només de la cultura, sinó de la investigació. El "Green Deal" que demana Ursula von der Leyen respecte al canvi de climàtic també ha de comportar una nova Bauhaus, que repensi les nostres estètiques i formes de viure.

[@aangelsala](#): amb el caldo de cultiu que es produeix al [@sitgesfestival](#) s'han materialitzat projectes, que s'han cuinat principalment als passadissos. Ara estem desenvolupant la nostra relació amb escoles i universitats, per donar suport als nous talents.

[@jldevicente](#): un festival és sempre una comunitat. Jo vaig cada any al [@sitgesfestival](#) perquè m'agrada formar part d'aquesta comunitat. Les comunitats digitals tenen les seves dinàmiques i necessitats pròpies.

Claude Bussac: parlem molt del digital, però tots trobem a faltar fer una cervesa amb gent de la nostra comunitat. [@jldevicente](#): el 2020 no ha fet altra cosa que donar més valor a la trobada PRESENCIAL.

L'element presencial es convertirà en el factor PREMIUM. [@aangelsala](#) ho corrobora: això ja succeeix en el format físic de l'audiovisual (té una prestatgeria plena de DVD's rere seu).

Comença l'espai "Un xoc amb...".
Servidor de vostès anirà saltant de sala en sala.
No us ho prengueu malament si us abandono. ;-)

L'investigadora cultural [@fanllovento](#) afirma que el sistema escènic a Espanya és força disfuncional. Som dels pocs països on encara separem les arts en viu (Performing Arts) en arts escèniques o música. Això prové de la Transició.

[@LuciaCasani](#), directora de [@LaCasaEncendida](#), parla de la col·laboració que han tingut aquest any amb la plataforma [@Filmin](#). Ara s'estan plantejant la creació de la seva pròpia plataforma, per donar difusió als seus continguts digitals.

L'escriptora [@lunamonelle](#) parla de la xarxa de lectores que comparteixen recomanacions i crítiques a les xarxes socials. Elles són les que estan canviant la indústria editorial, i no els crítics i els editors de sempre.

Ana Belén Santiago, coordinadora artística del [@teatrobarrio](#) de Madrid, reivindica la importància del bar, és a dir, de la trobada presencial, en una institució cultural. És un punt d'encontre imprescindible entre els artistes i els espectadors.

Imma Prieto, directora de l'[@esbaluardmuseu](#), defensa que un museu ha de ser molt més que un contenidor d'exposicions. És un generador de coneixement, i ha de poder definir nous imaginaris.

Lluís Llobet, director del [@CANdefarrera](#), explica com és ser l'únic treballador del Centre d'Art i Natura, una residència d'artistes al cor dels Pirineus.

Pots recuperar aquest resum també a través del [fil original de Twitter](#) que Puig Taulé va escriure durant la jornada.